

1

– Neišeikite.

Mil? Džeims sustingo, sukr?sta kimiai ištarto vienintelio žodžio, pasigirdusio iš dorai n? nematyto vyriškio l?p?. Josios darbdavio.

– Atsiprašau?.. – ji iš l?to atsigr?ž?, stengdamasi k? nors ?ži?r?ti ni?rioje medienos plokšt?mis iškalto kabineto prietemoje, nes pro sunkias užuolaidas nebuvo matyti žydro Eg?jo j?ros dangaus, vien tik ?spind?s siaurutis gelsvas saul?s spindul?lis. Buvo graži vasaros diena, bet nykioje kabineto blausoje gal?jai pasijusti lyg g?d?, tams? žiemos vidurnakt?, nes storos akmenin?s vilos sienos neleido prasiskverbti svilinan?iam salos karš?iui.

– Neišeikite.

Tai buvo ?sakymas, ištartas griežtai ir valdingai, ir, nors ji labai iš l?to uždar? duris, jos vis vien aidžiai spragtel?jo.

??jusi ? kabinet?, kaip paprastai, nuvalyti dulki? ji žingtel?jo atgal, pasteb?jusi j?, s?dint? prietemoje.

Aleksandras Santosas buvo aiškiai nurod?s – jo trukdyti nevalia. Niekada. O dabar, pati to nenor?dama, pasielg? b?tent taip, nes, išgirdusi gaudžiant automobilio varikl?, paman?, kad jis išvyko. Jai širdis nusirito ? kulnus m?ginant j? aiškiau ?ži?r?ti tamsoje. Ar jis supyko? Kaip ji gal?jo b?ti tokia neatidi?

– Atleiskite, *kyrie* Santosai. Nežinojau, kad j?s ?ia. Gal... gal jums ko reikia? – pasiteiravo ji kuo ramesniu balsu.

Per t? pusmet?, kai dirbo pas Aleksandr? Santos? nam? ?kio tvarkytoja, nebuvo su juo šnek?jusi, išskyrus trumpai telefonu, kai jis j? pasamd?. Nuo Mil?s darbo pradžios jis pirm? kart? sugr?žo ? ši? prabangi? poilsiaviet? Graikijos Nakso saloje ir pastar?sias dvi dienas ji tik styp?iojo po vil? ant piršt? gal?, kad tik su juo nesusidurt?, nes vyras buvo pareišk?s, kad nenori b?ti trukdomas. *Absoliu?iai*. O dabar ji pasielg? visiškai nederamai.

– Labai atsiprašau, – suvebleno Mil? tik?damasi, kad jis k? nors pasakys ir nutrauks slegian?i? tyl?. Tai nebepasikartos...

– Tiek to, – jis nukirto spragtel?j?s pirštais, Mil? veikia pajuto nei pamat? t? judes?. – Klaus?te, ar man ko nors reikia, panele Džeims. – Jis kalb?jo abejingai t?sdamas žodžius ir jo balsas skamb?jo šiek tiek baugiai. O kad gal?t? matyti jo veid?, kambaryje buvo taip tamsu, šviesos ruoželis tepaliet? tams? kaip naktis jo viršugalv?.

Ji sumirks?jo stengdamasi daugiau k? ?ži?r?ti, o jis, lyg pasijut?s stebimas, pakilo iš už rašomojo stalo ir, atsuk?s jai nugar?, pri?jo prie lango, auksin? šviesa ?r?mino jo siluet? – šeši? p?d? ir trijų coli? galing? stot?, baltus šiugždan?ius marškinius, aptempusius nugar? ir pla?ius pe?ius.

– Taip, – atsak? jis ? savo paties klausim?. – Man tikrai šio to reikia.

– Kuo gal??iau pasitarnauti? – paklaus? Mil?, apsidžiaugusi, kad gali b?ti naudinga. – Gal nor?tum?te užk?sti... ar kad sutvarky?iau kabinet??..

Ji nutilo, nes staiga ap?m? nepaaiškinamas jausmas, kad jam viso to nereikia, ir ji pasijuto kvailai, kam pasi?l?

Aleksandras Santosas jai neatsak?. Net nekrustel?jo, ir Mil? negal?jo matyti jo veido. Žinojo, kaip jis atrodo, nes panarš? internete, kai jis j? pasamd?: tamsiaplaukis, ryški? skruostikauli?, šalto m?lyno žvilgsnio, turintis pavojing? gali?.

Savotiško grožio, bet kelian?io nerim?, lyg kas braukt? jai per nugar? lediniu pirštu. Atrod? susikaup?s ir tolimas, ryžting? verian?i? m?lyn? aki?, atitol?s nuo vis? kit?, ryškiai besiskiriantis iš minios. Dabar ji jo visai negal?jo matyti ir tai jai n? kiek negelb?jo.

– Kiek laiko j?s pas mane dirbate, panele Džeims? – paklaus? jis po ilgokos pauz?s.

– Beveik pus? met?, – Mil? nenustygo vietoje, nors steng?si nesinervinti. Juk jam n?ra pagrindo j? atleisti? Ir sk?stis neturi priežasties. Penkis su puse m?nesio ji palaik? viloje švar?, pad?jo sode ir apmok?jo visas nam? ?kio išlaidas. Kadangi tvark? namus, kurie vos ne nuolatos buvo negyvenami, suprato turinti lengv? darb?, bet jai patiko vila, Nakso sala, ir ji buvo labai patenkinta darbu – taipgi ir užmokes?iu.

Nors jos gyvenimas kitam gal?jo pasirodyti nykus, Milei jis rod?si tobulas. Daug met? steb?jusi nedarnius t?v? santykius, m?toma iš vienos internatin?s mokyklos ? kit?, po nuolat rengiam? nuobodži? ir varginan?i? vakar?li? dabar ji jaut?si patenkinta vienuma... ir itin dosniu Aleksandro jai mokamu atlyginimu. Negali b?ti, kad jis visa tai iš jos atims, b?tent dabar, kai ji baigia sutaupyti Anos saugumui ir laimei b?tin? pinig? sum?.

– Pus? met?, – Aleksandras pasisuko ir ji gal?jo matyti j? iš profilio – jo trumpai kirptus plaukus, tiesi nos?, kampuot? skruostikaul?, putlias l?pas. Rod?si panašus ? statul? – iš tamsaus, gr?smingo, gražaus marmuro luito, tobulo ir šalto. Net ir blankioje kambario šviesoje iš jo stov?senos, galvos pad?ties ji juto kažkok? atsiribojim?, tam tikro atstumo laikym?si.

– Ar j?s ?ia laiminga?

– Laiminga? – klausimas ir pati mintis j? apstulbino. Kod?l jam par?po jos laim?? – Taip. Labai.

– Bet tur?t? b?ti gana nuobodu.

– Neblogai jau?iuosi ir viena pati, – ji šiek tiek apsiraminė, nes pasirod?, kad jam r?pi vien jos gerov?. Ta?iau... tai visai neb?dinga darbdaviui, jei tik?sime, kas rašoma internete, prisiekusiam darboholikui ir, pasak gand?, labai negailestingam savo konkurentams. Tas vyras, fotografuotas ?vairiuose visuomeniniuose renginiuose, atrodo r?stus ir nemalonus, kartais ? jo rank? remiasi elegantiška moteris, bet jis retai kreipia ? j? d?mes?, bent jau jos matytose nuotraukose ir vaizdo ?rašuose. Lyg t? moter? ten visai neb?t?.

– Betgi j?s labai jauna, – jis nutilo ir Mil? lukter?jo. – Kiek jums?..

– Dvidešimt ketveri, – tai tur?t? b?ti jam žinoma iš jos trumpo ir niekuo nepasižymin?io gyvenimo aprašymo.

– Ir j?s lank?te universitet?...

– Taip, Anglijoje, – ketverius metus studijavo šiuolaikines kalbas, ji puikiai moka ital?, pranc?z?, taip pat gimt?j? angl?, o dabar dar ir šiek tiek graik? kalb?. Ta?iau Aleksandriui Santosui tai žinoma.

– Tada, suprantama, turite didesni? tiksl?? – paklaus? jis. – Nei valyti kambarius?..

– Esu visiškai patenkinta dabartine pad?timi, *kyrie* Santosai.

– Prašau vadinti mane Aleksu, – ji nieko neatsak?. – Ar nesvarstote gr?žti ? Paryži?? Kaip suprantu, prieš atvykdamą ?ia dirbote vert?ja?

– Taip, – ir uždirbdavo grašius, palyginti su dabartiniu atlyginimu. Ji pagalvojo apie nykias dienas biure ver?iant atsibodusius verslo laiškus. Tada prisimin? Filip? aukso spalvos plaukais, spindin?ia šypsena, lyg medumi pateptus jo žodžius ir visa suvirp?jo. – Neturiu noro gr?žti ? Paryži?, *kyrie*...

– Aleksai.

Ji nieko neatsak?, nes v?l ?m? dvejoti ir nerimauti, kur link nuves ši trikdanti kvota.

– O kaip d?l meil?s reikal?? – netik?tai paklaus? jis ir ji apstulbo. – Vyro, vaik??.. Ar nor?tum?te to ateityje?

Mil? svarst?, nežinojo, k? atsakyti. Argi darbdaviui dera to klausin?ti? O ir jai, argi dera neatsakyti?

– Klausiu, nes m?gstu užsitikrinti t?stinum?, – prid?r? Aleksas, lyg geb?t? skaityti jos mintis. – Jei po met? d?l kokio vyro nor?tum?te išvykti...

– Neketinu išvykti *d?l kokio vyro*, – oriai atšov? Mil?. Kadaisė b?t? sekusi paskui Filip?. Bet kur, iki kol sužinojo ties?. Iš jo paties. Net ir dabar mat? pašaipiai blyksin?ias jo akis, negailestingai patemptas l?pas. Ji nugin? t? vaizd? šalin ir sutelk? d?mes? ? Aleks? Santos?, nors vargiai gal?jo j? matyti. – Toks klausimas užgaulus.

– Nejaugi, – Aleksas ir toliau žvelg? pro užuolaid? tarp?. Buvo ne?manoma suprasti, k? jis m?sto. Ji pasijuto lyg mažas mechanizmo sraigtelis, kurio galima n? nepasteb?ti. Ta?iau jis teiraujasi toki? asmenini? dalyk?... *kod?l?* – O kaip d?l vaik?? – netrukus prid?jo jis.

Mil? vos susilaik? nežioptel?jusi.

– Apie tai negalvojau, – galiausiai pasak? ji. – Kad ir kaip b?t?, šiuo metu vaikai man?s nedomina.

– Tik šiuo metu? O gal nedomina iš viso?

Mil? bej?giškai g?žtel?jo pe?iais.

– Aišku, kad šiuo metu ne. O gal ir visai. Bent jau artimiausiu metu, – ji žinojo, kokios nestabilios b?na šeimos, ir nors jai kaip ir daugumai moter? buvo b?dingi motiniški instinktai, nesinor?jo pulti sta?ia galva. Pirmiausia reikia pasir?pinti Ana.

– Tai j?s nenorite susilaukti vaik??

Mil? pajuto, kad rausta. Kod?l jis su ja primygtinai apie tai šneka?

– Gal kada nors, – sumurm?jo ji. – Nem?stau taip toli ? priek?. Bet išties, nesuprantu, kod?l jums tai r?pi.

– Galb?t tuojau suprasite.

– Atsiprašau?.. – jis neatsakė ir ji išpūtė plaučiuose susikaupus orą. – Ar tai viskas, *Kyrie*... Aleksai? – pagaliau paklausė ji. – Jei taip, tada eisiu...

– Dar ne viskas, – išgirdusi jo žodžius ji sustojo. – Turiu jums pasiūlymą, panele Džeims.

– Pasiūlymą? – jai nepatiko, kaip *tai* buvo pasakyta. Žodis turėjo gilią prasmę, buvo apipintas užuominomis, nors Aleksandro Santoso ištartas šiurkščiai. – Nežinau, ar aš...

– Visiškai pador? pasiūlymą. Iš tiesų, pat? padoriausi?, – jo balse buvo justų niūroko humoro, kurio ji nesuprato, todėl laukė, nes nežinojo, ką atsakyti. – Tai verslo pasiūlymas, – paaiškino Aleksas. – Labai dosnus. Jūs priimate šį darbo pasiūlymą dėl atlyginimo, tiesa?

– Taip... – ir kad būtų kuo toliau nuo Paryžiaus, pašaipaus Filipų žvilgsnio ir jo šūtvės, bet ji neketina tai gilintis.

– Pinigai jums paskata?

– Teikia finansinio stabilumo, – ir galimybę sutaupyti pinigų. Anai, bet ir šito ji neketino aiškinti. Pernelyg sudėtinga, liūdna ir niūru, o ir darbdaviui nebūtina žinoti visų smulkmenų.

– Maniškis verslo pasiūlymas suteiks jums finansinį stabilumą. Galima sakyti, tai jo didžiausias privalumas. Bet turiu pripažinti, kad šis sumanymas iš pirmo žvilgsnio gali pasirodyti neįprastas, – pasigirdo jo gergždžiantis ironiškas juokas, kuris būtų jį paširpinęs, jei nebūtų nuskambėjęs taip beviltiškai. – Nors galbūt ir ne, turint omenyje, kad jį rami ir praktiška. Manau, žiūrėsite to pasiūlymo praktinį naudą.

– Turbūt turėčiau padėkoti? – Milė žvelgė į jį su nerimu, visai nesumojo, ką ir galvoti. – Bet aš visai nežinau, apie ką jį kalbate. Tai koks tas... verslo pasiūlymas?

Nors nebuvo tikra, ar išvis norėtų žinoti. Kad ir koks jis būtų, neatrodė nei tikėtinas, nei įprastas. Ko jam iš jos reikia mainais už *pinigus*?

Ji nėra naivi ir, deja, šitą išmano. Numanė, ko jis galėtų norėti, nors tai vargu ar tikėtina. Žinojo nesanti graži – pilkšvai rudą plauką, tos pačios spalvos akis, nekrentančius akis figūros. Ji ne toji, dėl kurios vyrai užsidega aistra, nors kadaise taip kvailai buvo tuo patikėjusi ir turėjo ateičiai tiek daug vilčių. Tačiau ji apie Filipą negalvos.

Kvaila būtų net pamanyti, kad toks vyras kaip Aleksandras Santosas, gražuolis milijardierius, kuris tikriausiai galėtų pasirinkti moterį, kokią tik panorėtų, imtų ją domėtis. Absoliučiai juokinga, derėtų tai nuolat turėti galvoje. Vien žiūrėdama į jį, gaubiamą prieblandos, spinduliuojantį niūriu gimtu valdingumu ir skleidžiantį neabejotiną žavesį, ji suprato, kad tai, ką jiedu išgyveno, skiria didžiulį praraja. Net negalėdama jo gerai matyti, ji jį *jautė* kaip elektros impulsų ore – jis kėlė pavojų, jaudino ir, žinoma, buvo neliečiamas.

Tačiau ko jam *galėtų* prireikti? Ką ji tokio *turi*? Mintyse apžvelgė visus žmanomus variantus, bet nė vienas netiko. O ką, jei jis linkęs į kažką... *keisto*? Fetišizmą ar kokias kitas keistenybes, kurių nedrįstų siūlyti tai, kuriai jaučia pagarbą... bet ne, čia jau jos vaizduotė tikrai išsismarkavo. Galbūt jam tiesiog reikia kokių namų ūkio paslaugų.

Gal nori nuskraidinti į? Atėnus, kad sutvarkytų jo butą mansardoje. Bet Milė suprato, kad pati save apgaudinėja. Dulkių šluostinėjimas ir grindų valymas – ne patys paklausiausi gebėjimai, tad buvo aišku, kad Aleksas Santosas pasiūlys kažką neįprasto.

– *Kyrie* Santosai.

– Aleksai.

– Aleksai, – ji prisivertė pakartoti jo vardą, garsas pasigirdo aštrus kaip besisukančio užrakto kaišio. Jis vis dar stovėjo nūsikus ir tylėjo. – Ar atskleisite man, koks tas jį pasiūlymas?

Vyras atsakė nusigręžęs į langą, abejingu šaltu balsu.

– Noriu, kad tekėtumėte už manęs.

§§§

Nors Aleksas ir toliau žiūrėjo pro langą, kad Milė negalėtų matyti jo veido, jis jautė, kad mergina sukręsta. Tas jausmas sklido lyg elektros srovė, kelianti jiems impulsų pavojų. Jis pakreipė galvą ir metė į jį žvilgsnį, bet jo akys liko tamsoje. Ji išplūtė rudas it migdolai akis ir pravertė rausvas lūpas.

Ji tikrai nebuvo gražuolė, bet liekna jos figūra, išdidžiai ir oriai laikomi pečiai, pakeltas smakras traukė akį. Aleksas pats nustebo pajutęs susidomėjimą – geismą, kurio nebuvo patyręs jau daug metų. Jam pasidarė nesmagu.

– Jūs juk... nerimtai? – pagaliau sumiškėjo ji.

– Patik?kite, rimtai.

– Kod?l norite vesti *mane*?

Žinoma, tai geras klausimas, ? kur? Aleksas link?s atsakyti s?žiningai. J?dviej? santuoka bus be joki? gudrybi?, paprastas, be pretenzij? sandoris.

– Nes neturiu laiko ieškotis tinkamesn?s moters, kuri sutikt?...

– Oho, d?kinga, – kupini kart?lio žodžiai išspr?do savaime.

– Ir, – nekreipdamas d?mesio t?s? jis, – noriu kuo skubiausiai susilaukti ?p?dinio.

Mil? atšlijo, trenk?si ? duris ir ?m? grabin?ti rankenos.

– Jums n?ra ko nerimauti, – pasak? Aleksas. – Tik stengiuosi b?ti s?žiningas. B?t? kvaila apsimetin?ti, kad mudviej? santuoka bus kas nors kita nei verslo susitarimas, kuris, žinoma, paremtas abipusiu sutikimu ir pagarba.

– Betgi j?s pamin?jote ?p?din?...

– Suprantama, santuoka nebus vien formali, – jis vis dar kalb?jo ramiai, bet vaizduot? pamažu ?siš?lo. Žvaki? šviesoje auksu švytinti oda, rusvi plaukai, krentantys ant nepridengt?, strazdanomis nus?t? pe?i?. Kvailyst?s, nes j? santuoka niekada *tokia* nebus, o ir jis nežino, ar ji turi strazdan?.

– Suprantama, – tyliai pakartojo Mil? ir vis dar atrod? priblokšta.

– O ir laikas turi esmin? reikšm?, nors mudu galime aptarti visas smulkmenas – jei tik j?s sutinkate.

– *Sutinku...* – š? žod? ištar? spigiu balsu. Aišku, jis j? suglumino, o ji dar n? nemat? jo veido. Taip pagalvoj?s Aleksas vos nenusijuok?, nors ištikus m?nesius jo niekas nebuvo prajuokin?s. Jei tiksliai, dvidešimt du m?nesius. – *Kyrie Santosai*, – atgavusi savitvard? tvirtai tar? ji. – Aš *nesutinku*.

– Net neišklausiusi s?lyg?.

– Man nereikia išklaudyti s?lyg?. Aš neparsidavin?ju.

– Mudu b?tume susituok?, – išmintingai pabr?ž? jis. – Vargu ar tai tas atvejis.

– Man taip, – ji papurt? galv?, visu jos k?nu perb?go drebulys, šis jos instinktyvus pasibjaur?jimas užgavo jo jautri? styg?. Ji jo dar n? *nemat?*. – Atleiskite, bet ne. Niekada. – Ji b?r? žodžius taip karštai, kad jam pasidar? ir ?domu, ir pikta. Atsisakyti jai buvo visiškai neparanku.

– Šnekate, lyg jau kada b?tum?te gavusi tok? pasi?lym?, – atkreip? d?mes? jis. – Elgiat?s taip, lyg b?tum?te prisiminusi kažk? ?žeidžian?io. Lyg mano pasi?lymas primint? kok? kit?.

– Žinoma, kad ne.

– Žinoma? – perklaus? jis, kilstel?damas antak?, t?, kur? ji gal?jo matyti.

– Vyr'ai paprastai to nesi?lo, – ?sižeidusi priešišškai pareišk? drovioji Mil?. Tokiu balsu prisidengdavo kaip apdaru, kur? prireikus b?t? galima nusimesti it lengvus šarvus. D?l to jis ?m? svarstyti, k? tokio ji savyje dangsto.

– Nejaugi? – suabejojo jis. – Dauguma santuok? tam tikra prasme yra verslo sandoriai, panele Džeims. Tam tikros derybos, nors ir pagr?stos jausmais.

– Ta?iau mudviej? santuoka bus ne tokia, – atšov? Mil?. – Aš net j?s? nepaž?stu. Iki šiol net susitikusi nebuvau.

– Tai n?ra ne?prasta, turint omenyje toki? pad?t?.

– Iš ko sprendžiate, kad noriu ištek?ti?

– Iš nieko. Kaip jau sakiau, tai b?t? verslo susitarimas. O si?lomas finansinis stabilumas, manau, jums b?t? labai patrauklus, – jis prunkštel?jo. – Nieko ?ia daugiau n?ra.

Ji nieko neatsak? ir Aleksas šiek tiek pasisuko, nes panor'o pamatyti jos veid?, kad ir kambario prietemoje ? j? žvilgtel?ti. Jos akys buvo didžiul?s, o l?pos suspaustos.

Ji atrod? sunerimusi, bet ir... draskoma prieštaravim?. Jos delnas nuslydo nuo dur? rankenos ir dabar ji laik? sun?rusi pirštus. Jis mat?, kad ji kandžioja l?p? ir akimis šaudo ? visas puses. Jam pasirod?, kad j? vilioja ar bent domina jo pasi?lymas, bet nenori to pripažinti.

– Finansinis stabilumas, – pagaliau prabilo ji. – K? turite omenyje?

– Pasistengsiu, kad santuoka b?tum?te patenkinta, – jis palauk?, kad gal ji dar ko paklaus, bet ji papurt? galv?.

– Jau?iuosi lyg pasiduo?iau, ir dar nepaž?stamam vyriškiui. Manau, kad kiekviena santuoka tur?t? b?ti pagr?sta jei ne meile, tai bent jausmais.

Jis atmet? galv?.

– Nuskamb?jo ciniškai.

– Ciniškai?..

– Lyg nebūtum te tikra tuo, ką sakote, – paaiškino jis. – Norite patikėti, bet netikite.

– Kuo aš tikiu ar netikiu, neturėtų jums rūpėti ir neturi nieko bendra su šiuo pokalbiu, – atkirto Milė. – Atsakymas vis vien ne.

– Kodėl? – paklausė Aleksas tingiai tūsiamu balsu. – Visai nedomina?

– Kodėl? – ji atrodė nepatikli ir priremta prie sienos. Ir perkeltine, ir tiesiogine prasme, nugara prisispaudusi prie durų, o krūtini taip kilnojosi, kad jis galėjo matyti, kaip kyla ir leidžiasi mažos krūtys. Kelios rusvų plaukų sruogos išsipešė iš paprastai tvarkingo jos kuodelio ir aprėmino širdelės formos veidą. Ji gana miela, nusprendė jis mažumėlei nustebs. Kai nutarė jį vesti, išvaizda nebuvo lemiantis veiksnys. Ji buvo žia pat, tinkama, ir jos žemesnė visuomeninė padėtis reiškė, kad galės jai vadovauti. Kaip tik tai, ko jam reikia.

– Taigi, kodėl? – pakartojo jis. – Kodėl nenorite net apsvarstyti mano pasiūlymo? Ir net nepasidomėjote, koks būtų tas mudviej susitarimas.

– Jūs juk aiškiai apibūdinate koks...

– Turite omenyje lytinius santykius?

– Na, taip, – sušnypštė ji.

– Nesutiktum te mylėtis su savo vyru?

– Nesutinku tekėti už to, kuriam nieko nejaučiau, kurio net visiškai nepažįstu.

– Bet žmonės taip elgiasi šimtmečius. Tūkstantmečius.

– Net jei...

– Sak te, kad jūs nedomina romantiški ryšiai.

– Šiuo gyvenimo laikotarpiu nedomina.

– Bet gal kada nors, rodos, taip jūs sakote. Taigi?..

– Tai nereikia, kad noriu tekėti už jūsų, – ji atrodė susierzinusi. Aleksas šaltai šyptelėjo.

– Gal penki milijonai eurų pakeis jūsų nuomonę?

Ji pravėrė burną. Susiūpaup. Ir taip dar kartą. Akys buvo didžiulės, rudos ir švelnios it našlaičių žiedai.

– Tai dideli pinigai, – pagaliau pasakė Milė tyliu balsu.

– Išties, – Aleksas pakreipė galvą. – Ar dabar norėsite išklaudyti visas detales?

Milė prikando lūpą.

– Manote, kad imsiu ir persigalvosiu dėl pinigų? Tai žeidimas.

– Finansinis stabilumas, – priminė jis. – Tai galinga paskata.

– Aš ne kokia avantiūristė, – žodžiai išsprūdo, lyg būtų atsivėrusi sena žaizda. Aleksui pasidarė namu.

– Žinau.

– Aš neparsiduosiu.

– Jūs tai vis kartojate, bet taip galvoti yra kaktu. Juk kalbame apie santuoką. O ne kad tapsite meiluže.

– Kad ir kaip būtų, tai tiesa.

– Nebūtinai. Tai sandoris, panele Džeims. Kažkuo naudingas mums abiem.

Ji išlūto papurtė galvą, žvelgdama didžiulėmis akimis.

– Kad jau taip pasisuko kalba, gal turėtum te vadinti mane Mile.

Pakvipo pergale, menka, bet visgi. Netgi žmanoma. Ji neišliko iš kambario. Nešė per veidą. Jo net nematė. Jie prie to prieis, kai bus laikas.

– Puiku, Mile. Kodėl jums neatsisėdus.

– Gerai, – atsargiais žingsneliais Milė pritipeno prie vieno iš odinių fotelių, stovinčių priešais jo rašomąjį stalą, ir atsisėdo tvarkingai sukryžiuojusi žurnas ir sudėjusi rankas prie liemens kaip kokia garbinga matrona.

– Gal būtų galima uždegti šviesas? – paprašė ji. – Vos galiu jus žiūrėti ir, išties, dar nesu mačiusi jūsų akis? akis, o tai tikrai keista, turint omenyje tai, ką žinai aptarinėjame.

Aleksas žiūrėjo, o tada prisivertė atsipalaiduoti.

– Nemėgstu šviesos.

– Juk jūs ne vampyras, tiesa? – ji, aišku, pajuokavo, bet atrodė lyg abejot.

– Ne, tikrai ne, – jis pasisuko į jį veidu, pakreipdamas galvą taip, kad nebūtų matyti tai, kas negražu. – Šviesas žungsiu netrukus, gal tada, kai aptarsime kai kurias detales.

– Kodėl aš? – tiesiai paklausė Milė. – Kodėl ne kuri nors kita, kuri labiau tiktų?

– Nes esate žia, – taip pat tiesiai atsakė Aleksas. – Ir jums patinka gyventi šioje saloje. O per pusę metų, kai man dirbate, pasirodėte patikima ir darbšti, bent jau taip sako mano pagalbininkas Janis.

– Tai Janis apie mane pranešinėja?

– Tik palankiai apie jus atsiliepia.
– Ak, – ji atrod? nustebusi. – Jiedu su žmona labai malon?s. Visada su manimi draugiški.
– Malonu tai gird?ti, – tuojau atsak? jis. Atrodo, viskas teik? vil?i?. Aišku, kad jai patinka ?ia gyventi ir jai reikia pinig?. Liko tik klausimas, ar ji gal?s ? j? pažvelgti... ir dalytis su juo vedybiniu guoliu.
– Tad tokie j?s? reikalavimai žmonai? – paklaus? Mil?.
– Taip.
– Negali b?ti, – tai ir v?l nuskamb?jo ciniškai. – Jums nesvarbu, kas jai patinka ar ko nem?gsta j?s? žmona? Koks jos humoro jausmas ar kaip ji supranta, kas dora? Ar kokia ji bus motina?
Aleksas suspaud? l?pas.
– B?t? prabanga tuo r?pintis, – Esijo pastarasis išsišokimas paskatino j? spr?sti š? reikal?, ir skubiai.
Mil? tyl?jo, o Aleksas steb?jo, kaip jos veide lyg vandenyje bangel?s raibuliuoja jausmai. Neryžtingumas, baim?, o ir dar kažkas. Kažkas ni?resnio... gal kalt? ar sielvartas. Jo pasi?lymas užgavo jos jautri? styg?.
Buvo tuo tikras.
– O d?l ko ?p?dinis? – pagaliau paklaus? ji. – Ar ši samprata n?ra pasenusi?
– Biologin?.
– Vis vien.
– Noriu perleisti versl? savo vaikui.
– S?nui?
– Arba dukteriai. Neturi reikšm?s.
Mil? pakreip? galv?, primerk? akis, stengdamasi j? suprasti.
– Kod?l?
– Nes kitaip, – griežtai paaiškino jis, – verslas atiteks mano ?broliui, kuris per kelet? m?nesi? paleis visk? v?jais.
– ?ia juk ne kaip su aristokrato titulu, tiesa? Kod?l tur?t? atitekti jam?
Kad atsipalaiduot?, nes j? apniko prisiminimai, Aleksas skubiai ?kv?p?. Kristosas, išbal?s ir sulys?s, tiesia jam lies? rank?. Jo *maldauja*. O Esijas geria kažkur klube ir n? nepasivargina ateiti ir atsisveikinti su savo tikru t?vu.
– Nes mano ?t?vis nustat? tokias s?lygas. Verslas iš pradži? priklaus? jam, o mirdamas testamentu paliko j? man. Bet išk?l? s?lyg?, jei mirsiu bevaikis, verslas atiteks mano ?broliui.
– Gana pasenusi nuostata.
Aleksas palenk? galv?.
– Šioje šalyje stipr?s šeimos ryšiai.
– Jis juk tik j?s? ?t?vis, – pabr?ž? Mil?. – J?s? nesieja kraujo ryšys.
– Jis buvo man t?vas labiau nei kas kitas, – ni?riai atsak? Aleksas. Jausmai kaup?si gerkl?je ir buvo sunku kalb?ti. – Ir jo valia visiškai pagr?sta. Tai yra mano vienintel? galimyb?.
– O kaip d?l ?sivaikinimo? Motinos donor?s?
– Kaip jau sakiau, laikas spaudžia. Man trisdešimt šešeri ir, kai reik?s perleisti versl?, noriu, kad mano vaikas b?t? suaug?s. Ir, be to, vaikas privalo tur?ti ir t?v?, ir motin?. Man svarbi šeima, – žodžiai suk?l? jam skausmo liepsnas, kurias jis skubiai nuslopino. Be emocij?. Taip, kaip jis vienas temoka, kad gal?t? gyventi toliau.
– O jei aš negal?siu pastoti? – tiesiai paklaus? Mil?. – Niekas n?ra apdraustas.
– Prieš jungtuves j?s b?site išsamiai mediciniškai patikrinta, – jis g?žtel?jo petimi. – Visa kita Dievo valioje.
– Ar nor?site daugiau vaik??
Jo vos nesu?m? juokas. Buvo tikras, kad, j? pama?iusi, ji tikrai nenor?s.
– Ne, pakaks vieno. Paskui paliksiu jus ramyb?je.
– Ar tur?siu b?ti šioje saloje vis? likus? gyvenim??
– Neb?site ?kalinta, jei t? tur?jote omenyje.
– Ar tarp mudviej? bus koks nors... ryšys? – ji dvejodama ištar? š? žod?, lyg krapštin?t? skaudam? dant?.
– Tikiuosi, kad mudu elgsim?s vienas su kitu mandagiai ir pagarbiai.
– Ar tik tiek?
Jis pajuto šio? tok? pasibjaur?jim?, kok?, kaip žinia, pajus ji, išvydusi j?.
– Ar to j?s norite?

– Aš... nežinau, – ji papurt? galv?, kramtydama apatin? l?p?. – Viskas taip netik?ta. Negaliu aiškiai m?styti.

– Bet apie tai svarstote?

– Netur??iau, – ji papurt? galv? ir atsiduso, staigiai iškv?pdama or?. – Net nesuprantu, d?l ko svarstau, kad ir nors truput?l?. Nors *kruopelyt?*. – Tai nuskamb?jo kaip ?sp?jimas.

– Turb?t d?l penki? milijon?, – jis pasak? tai nerimtai, nor?jo, kad ji suprast? j? juokaujant. Kad pasijuokt? kartu.

Mil? žvilgtel?jo ? j? linksmi ir su pašaipa, ir jam viduje netik?tai pamažu ?m? skleistis kažkas šilto.

Kada jis pastar?j? kart? persimet? su kuo nors žvilgsniu, nors ir prietemoje?

– Taip, galb?t ir d?l to.

– Negaliu ant j?s? pykti.

– Netur?tum?te, kadangi tai j?s? pasi?lymas. Bet turb?t pykstu pati ant sav?s, – žodžiai nuskamb?jo aštriai. Akimirka buvo sugadinta, išsisklaid? ta, kad ir nedidel? šiluma.

Aleksas steb?jo, kaip Mil? pakyla nuo fotelio ir eina per kambar? trindama rankas, lyg jai b?t? šalta.

– Ne, nieko nebus, – murm?jo ji pati sau. – Negaliu leisti sau, tik ne... – Ji nutilo ir papurt? galv?. – Ne, atleiskite. Negaliu. Nepriimu. – Ji ryžtingai ? j? atsisuko, žvelg? atsiprašan?iai, bet tvirtai apsisprendusi. – Atsakymas neigiamas, *kyrie Santosai*, – nesvyruodama tar? ji. – Atleiskite. Tikiuosi, tai nepaveiks m?s? darbo santyki?.

Aleksas žvelg? ? j? n? menkiausiu judesiu neišsiduodamas, kad yra susierzin?s ir nusivyl?s. O labiau, nei tik?josi, jaut?si nuli?d?s. Bet susiras kuri? kit?. Neabejojo. Jos atsisakymas skaudino, bet yra, kaip yra. Pri?m? tai asmeniškai, nors netur?t?. O juokingiausia, kad jis net neuždeg? šviesos.